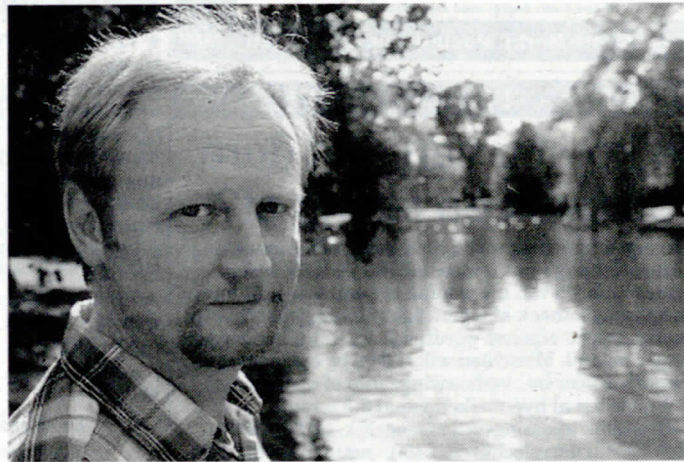

'Een goede balans tussen muziek en informatie'

Niet iedere ondernemer heeft z'n moers taal voor in de mond. In een ambiance waar high-tech, break-even-point, bottle-neck, turn-key, direct costing en verder buitenslands taalgebruik de dienst uitmaken, niet eens verwoonderlijk. Niettemin wordt Okkie Smit er niet bijster vrolijk van. Dé Okkie Smit; van Radio Noord. Eén van z'n onverbidde succesjes voor de regionale omroep is het programma 'Muziek in Bedrijf'. Hij presenteert het reeds acht jaar. In mediakringen een ongeken lange periode. Okkie gebruikt bij voorkeur in zijn vraaggesprekjes de streektaal. "Omdat het doorgaans ook de voertaal binnen het bedrijf is. Dan praten de mensen wat gemakkelijker."

Zo nu en dan krijgt Smit evenwel het lid op de neus. "Nee, alstublieft geen dialect." En ook: "Ik denk dat het voor de beeldvorming van onze onderneming beter is, dat ik als directeur u in algemeen beschaafd Nederlands te woord sta." De doorgewinterde radioman heeft er wel eens moeite mee. "Jij krijgt dan gauw het beeld: als je wat bent in onze samenleving of gestudeerd hebt, praat je geen dialect. De streektaal is voor het klootjesvolk. Dan ga ik steigeren. Maar voor alle duidelijkheid, 'Muziek in Bedrijf' is niet per definitie een streektaalprogramma. Geeft de leiding de voorkeur aan conversatie in het Nederlands, geen probleem. Mijn enige doelstelling is, een aardig en interessant programma te maken. Met een goede balans tussen mu-

ziek en informatie." Tweeënveertig jaar terug meldde Okkie nadrukkelijk zijn komst. In mei vijfenvijftig. Froombosch. "Mijn ouders woonden nog bij opa en oma in. We verhuisden echter vrij snel naar Sappemeer." Een carrière in het metier van de media was bepaald niet een kinderdroom. Het onderwijs lokte meer. In Appingedam volgde Okkie - een samentrekking van Okko en Wiert - een opleiding voor onderwijzer. Met veel plezier. Ook de onderscheidene stages verliepen vlekkeloos. In Veendam leek hij fluitend het korps van 'meesters en juffen' binnen te rollen. Hij had er stage gelopen en de schoolleiding zag het met de jonge Smit wel zitten. "Er was evenwel één moeilijkheid," herinnert Okkie zich nog goed. "Ik moest het vaderland nog dienen. Tijdens mijn studie had ik een beroep gedaan op de wet Gewetensbezwaren. Ik was dienstweigeraar. Ik kon de baan in Veendam slechts krijgen wanneer de directeur een verklaring wilde ondertekenen, dat ik de enige geschikte en beschikbare onderwijskracht was. Dat kon je in achtenzeventig met duizenden werkloze leerkrachten natuurlijk nooit hard maken. Het was 't vroegtijdige einde van mijn onderwijzerscarrière. Voor mijn vervangende dienstplicht werd ik een tehuis voor emotioneel gestoorde kinderen in Brabant gedropt. Als staflid. Ik fungeerde als vader. Een heel avontuur. We hadden de filosofie van Brown als leidraad; het gezonde boerenverstand stond daarin

Okkie Smit zoekt steeds naar een goede balans tussen informatie en muziek. © NvhN/Jan Zeeman

centraal. De resultaten waren erg goed. Het ging om kinderen die liefde en aandacht hadden gemist." Al voor de reguliere tijdsduur kon Okkie z'n 'wapenrok' inleveren. "Je kunt die tijd nog moeilijk met nu vergelijken," trekt de radio-coryfee een vergelijk met twintig jaar later. "Het was nog volop koude oorlog en dienstweigeraars waren niet de meest gevierde helden van 't vaderland. We werden nogal eens met de nek aangekeken. De hele procedure was erop gericht, je af te schrikken. Een psychologisch onderzoek, een sociaal onderzoek, speciale commissies, hoem maar op. Ik moest voor een psychiatrische test naar Zeeland. Binnen tien minuten had de man het reeds gezien. Ik heb toen zelf het initiatief genomen en ben met hem gaan praten. Over mijn studie en dat soort zaken. Het rapport vermeldde later; 'Okkie Smit is een vriendelijke open jongen, waarmee een goed gesprek te voeren valt.' De gedemobiliseerde dienstweigeraar werd ambtenaar op het

Arbeidsbureau. Als pr-man kwam hij in contact met Radio Noord. Verzorgde er een rubriekje over vacatures en scholingsprojecten. "Ik sneerde nog wel eens naar de omroep, dat ze te weinig deden aan de werkgelegenheid en op een gegeven ogenblik kreeg ik op mijn bord: nou, bied je diensten maar aan, we krijgen zendtijd-uitbreiding. Zet maar eens wat op papier. Dat heb ik gedaan. Wat ideeetjes uitgewerkt en bij de toenmalige directeur Wim Ramakers op het bureau gelegd. Dat was het programma 'Muziek in Bedrijf' en 'Werk aan de Winkel'. Beide voorstellen sloegen aan bij de leiding. Ik kon direct beginnen. Op 1 september negenenzeventig werd ik door Ramakers aangenomen. Maar ik heb me nooit journalist gevoeld. Ik ben nog steeds een p.r.-man. Geen kritische programma's. Gewoon een gezellig, informatief luisterprogramma en gezien de tijd dat 'Muziek in Bedrijf' nu al draait, mag ik zeggen, dat het redelijk gelukt."

NvhN 15-7-97